

Arrest

nr. 70 971 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 13 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2011 wordt aan verzoekster een visum kort verblijf toegekend.

Op 26 januari 2011 legt verzoekster een aankomstverklaring af te Temse.

Op 21 februari 2011 legt verzoekster samen met de heer D.B.E. van Belgische nationaliteit een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 18 maart 2011 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met de heer D.B.E.

Op 11 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 augustus 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 18.03.2011 door C.,E.A. (...), geboren te Quezon City, op (...) en van Filipijnse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, (...)

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 04.07.2011 eenzijdig werd stopgezet te Temse.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet meer aan de gestelde voorwaarde van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat de heer D.B.E. (...) eenzijdig het wettelijk samenwonen met verzoekster te Temse heeft stopgezet.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren. Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat de heer D.B.E. (...) eenzijdig het wettelijk samenwonen met verzoekster te Temse heeft stopgezet, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is.

Dat een beslissing met dermate gevolgen voor verzoekster geenszins kan gebaseerd zijn enkel en alleen op het feit dat de heer D.B.E. (...) eenzijdig het wettelijk samenwonen met verzoekster te Temse heeft stopgezet.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek in te stellen naar de precieze redenen waarom er geen sprake meer is van wettelijke samenwoning. Dat ook verzoekster diende te worden gehoord naar de redenen waarom er geen sprake meer zou zijn van wettelijke samenwoning. Dat dit in casu niet is gebeurd

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd daar verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu de wettelijke samenwoning op 4 juli 2011 eenzijdig werd stopgezet en zij aldus niet meer voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel zal verder worden onderzocht vanuit de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de rechten van verdediging en of er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Er wordt niet betwist dat verzoekster bij de indiening van haar aanvraag het bewijs van haar geregistreerd partnerschap bijbracht, met name de verklaring van wettelijke samenwoning die zij samen met de heer D.B.E. aflegde op 19 februari 2011.

In de bestreden beslissing wordt evenwel vastgesteld dat de wettelijke samenwoning op 4 juli 2011 eenzijdig werd stopgezet te Temse. Verzoekster betwist niet dat haar partner de wettelijke samenwoning stopzette. Zij meent evenwel dat een beslissing met dermate gevolgen, die uitsluitend gebaseerd is op de vaststelling dat het wettelijk samenwonen eenzijdig werd stopgezet, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Verzoekster betoogt dat zij volledig ter goeder trouw is en dat haar verdediging en haar standpunt niet werden gehoord. Verzoekster meent dat verweerder een grondig onderzoek diende in te stellen naar de precieze redenen waarom er geen sprake meer is van wettelijke samenwoning.

De Raad merkt vooreerst op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Tevens wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

Verzoekster meent dat zij diende te worden gehoord, doch zet niet uiteen welk standpunt zij dan wel kenbaar wenst te maken, dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing zou rechtvaardigen. De Raad wijst er overigens op dat de voorwaarde van het aanwezig zijn van een geregistreerd partnerschap of een huwelijk niet voor interpretatie vatbaar is. Ofwel staat de relatie geregistreerd aan de hand van een verklaring van wettelijke samenwoning ofwel niet. Zelfs indien er nog sprake zou zijn van een relatie dan nog kan verweerder niet anders dan vaststellen dat de verklaring van wettelijke samenwoning werd beëindigd en dat verzoekster aldus niet voldoet aan de voorwaarde van een geregistreerd partnerschap. Het loutere feit dat de wettelijke samenwoning niet gezamenlijk doch eenzijdig werd opgezegd, wijzigt niets aan de conclusie dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd. Verzoekster betwist niet dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen terecht: *“Voor zover bovendien uit het betoog van verzoekster dient begrepen te worden dat zij bij haar horen zou meegedeeld hebben dat de beëindiging van de wettelijke samenwoning buiten haar wil om geschied is, dient opgemerkt te worden dat dit niet tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden aangezien in deze enkel het feit van beëindiging van de wettelijke samenwoning relevant is en niet de vraag wie aan de oorsprong ligt, minstens toont verzoekster niet aan uit welke bepaling zou voortvloeien dat de verwerende partij hiermee dient rekening te houden.”* Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, nu zij niet aangeeft met welke argumenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden die zouden kunnen leiden tot een andere conclusie en tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er ook een samenwoningcontrole werd uitgevoerd. Verzoekster werd aangetroffen en zij verklaarde dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet omdat er geen relatie meer was. Verzoekster heeft aldus wel degelijk de kans gekregen haar standpunt uiteen te zetten. Verzoekster toont niet aan met welke gegevens verweerder geen rekening heeft gehouden, die van enige invloed konden zijn op de

wettigheid van de bestreden beslissing. Verzoekster weerlegt evenmin de motieven in verband met de stopzetting van de wettelijke samenwoning, noch toont zij een manifeste boordelingsfout aan. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Met het argument dat de wettelijke samenwoning door haar partner op eenzijdige wijze is stopgezet, toont verzoekster niet aan dat verweerder op onredelijke wijze concludeerde dat er een gebrek is aan wettelijke samenwoning en dat er geen grond meer is tot erkenning van haar verblijfsrecht.

De schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging in de zin van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elfdoor:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN